

|| ความสุข...คือการให้ ||

มาอีกแล้วค่ะ..วันนี้มาพร้อมกับความสุขที่อยากแบ่งปันค่ะ..
มีวันนึงไปทำงานเหมือนไปทำบุญเลยค่ะ..สามไปเจอเด็กครอบครัวนึง..
เขื่อนมัยค่ะ..ที่สามท้อๆหรือเบื่อหน่ายกับชีวิตหลายๆบางทีไปเจอคนที่ทุกข์
หรือ อ่อนล้ากว่า..มันทำให้เรารู้สึกดีขึ้นมาเฉยเลยค่ะ..เรา..แค่นั่ง..แค่นั่ง
แต่ยังไม่ล้มชักหน่อย..วันนั้นสามได้ช่วยเหลือเด็กมา 4 คนค่ะ..พ่อไม่มี..
แม่ก็ทิ้ง..นี่ยายที่เลี้ยงดูดันมาตายไปอีกคน..ที่เป็นแค่เด็กชาย 9 ขวบเอง
มีน้องอีก 3 คน เจอโดยบังเอิญ..คือจ๊ะ..

วันนั้นสามออกหน่วยตรวจสุขภาพ เคลื่อนที่..ไปเจอเด็กคนนี้
มาขอยาให้น้อง..น้องไม่ได้มา..ตัวสกปรกใช้ได้ทีเดียว..และแล้วเรื่องที่
ไม่น่าเกิดก็เกิดขึ้น..หมอบที่ไปด้วย..พูดจาและถามออกแนวดู ๆ ว่า..
น้องไปไหน..ทำไมไม่มาเอง..เด็กชายตอบ..น้องผมไม่สบายครับ
มาได้..ผมเอาแทนยาได้มัย.. เด็กน้อยคนนั้น..ไม่กล้าต่อล้อ ต่อเถียงกับ
หมอ.. เลยเลี้ยงเดินออกมา นั่งเศร้าๆนอกอาคาร สามเห็นแล้วค่ะ..
สามอยากคุยกับเด็ก..แต่สามติดคนไข้กลุ่มใหญ่ที่ให้อาหารค้างอยู่..
สามพักคนไข้ไว้แป็บนึงแล้ววิ่งตามเด็กออกมา.. บอกให้เด็กรอซักครู่..
พอสามกลับไปสอนเสร็จ.. กลับออกมาไม่เจอเด็กซะแล้ว..

โชคดียังมีรายชื่อพร้อมที่อยู่ในทะเบียนผู้มารับบริการ..สามเอามาและให้รถหลวงพาตามไปที่บ้านไกลประมาณ
5 กิโลเมตร ทันที...ขอโทษค่ะ..สภาพที่เห็นไม่น่าจะเรียกว่าบ้านเลย.. สามเข้าไปดูสภาพทั่วไป..เจอเด็กพิการคนนึง
กับเด็ก หญิงอีก 2 คน..สามถามว่า..หนอยู่กับใคร..เด็กตอบ..พี่ไอ้ต..แล้วพี่ไอ้ตไปไหน..ไปหาหมอ...ซักพักใหญ่
สามก็เห็นเด็กชายขี่จักรยานมาถึง..คงจะเป็นพี่ไอ้ตที่เด็กพูดถึงเมื่อซักครู่..สามถาม..ไอ้ต..ทำไมไม่รอหมอล่ะ..
ไอ้ตง..คงคิดว่ารู้ชื่อเค้าได้จ้ะ..แต่ก็ตอบด้วยอาการเรียบร้อยว่า..ต้องรีบกลับมาเอาข้าวให้น้องกิน..
แต่..แต่ไม่มียามาให้น้อง..คนเล็ก 3 ขวบกว่า..ผื่นขึ้นทั้งตัว..มีจุดตามตัว สงสัยจะเป็นหัดหรือไข้เลือดออก
เพราะมีไข้ด้วย แต่ไม่ไอ ไม่มีน้ำมูก..สามนึกในใจ(ดีแล้วละที่หมอมองไม่จ่ายยามาให้)..ส่วนอีก 2 คนมีไข้..ไอ..
น้ำมูกยังใสอยู่..แสดงว่าเป็นเชื้อไวรัส..รักษาตามอาการก็หาย..ส่วนไอ้ต..ยังดีอยู่..สามสัมผัสอยู่พักนึง..
ก็ได้ความว่า..ไอ้ตต้องขาดโรงเรียนบ่อยมากจนไม่อยากจะไปเรียนอีกเลย..เพราะไม่มีอะไรเลย(ไม่จริงๆ)
ต้องดูแลน้องๆ..ต้องทำงาน..อนาคตไม่ต้องพูดถึง..แค่อยู่วอดไปวันๆก็ดีที่สุดแล้ว..สามให้กำลังใจน้อง
และพยายามจัดการช่วยเหลือเบื้องต้น..โดยพาไปรักษาที่ รพ.หยาสามัญ..อาหาร..เสื้อผ้า..มาให้..
และสามก็จัดการเรื่องสวัสดิการของทั้งสี่โดยประสานงานให้หน่วยงานเกี่ยวข้องมาดูแล..ทันใจค่ะ..
หลายภาคส่วนมาช่วยกัน..ตอนนี้สามจากคนเบื้องหน้าก็กลายเป็นคนเบื้องหลังอย่างภาคภูมิใจ..

นี่เป็นเรื่องราวเล็กๆในบรรดาอีกหลายเรื่องที่สามเคยพบเจอจากความบังเอิญ..และทำให้สามมีกำลังใจค่ะ..
อาจารย์ค่ะ..บางครั้งสามอาจไม่มีสาระ..แต่สามรู้ดีค่ะว่าทุกการกระทำของสามซ่อนไปด้วยสาระ..
วันนี้สามสุขใจเลยอยากเล่าค่ะ..